

къмъ последното сръдство. Къмъ всесилния властелинъ на свѣта.

Папата.

Нѣкое по-внимателно око можеше да забележи, че царкиня Мария започна твърде често да ходи на ловъ изъ горитѣ на Орловецъ, придружена само отъ единъ или двама вѣрни валети. Но нѣкое още по-любопитно и зорко око би могло да установи, че винаги въ днитѣ, когато Мария препуска съ малката си дружина по друма къмъ царския забѣлъ, малко по-късно, по сѣщия друмъ, дигаше облаци прахъ и коньтъ на протостраторъ Радулъ.

И въ този свѣтълъ пролѣтенъ день, Мария бързаше да се приготи за разходката, която бѣ свикнала да прави вече два-три пѣти въ седмицата. Тя се суетѣше изъ стаята си, ровѣше изъ всички ракли, все нѣщо не бѣше доволна. Вече два пѣти тя промѣняше рубата си и отново почваше да дири нѣщо друго. Ала изборьтъ ѝ бѣ твърде малъкъ. Все стари, окъснѣли, протрити на лактитѣ, рокли. Дафина вървѣше подире ѝ, слисана, недоумяваща. Никога до тогава момичето не бѣ обръщало внимание на своята външность. А сега вече нищо не ѝ харесваше...

За нея Мария си бѣ останала все малкото, самотно момиче, за което тя се грижеше като родена майка.

Какво ставаше сега съ младата девойка? Не искаше да яде. Не спѣше. Все мълчалива, замислена. Често Ожие идваше набързо, носѣше ѝ послания, на които тя веднага отговаряше. Понѣкога нощемъ тя ставаше и при трептящата свѣтлинка на воценицата, пишеше дълги писма. Кому ги изпращаше, съ какви люде имаше работа? Колкото и да я разпитваше, съ затаено безпокойство, девойката винаги отвръщаше съ тайнствената усмивка или весело дигане на раменетѣ.

Най-сетне Мария реши да си сложи отново червената руба на ситни златни капчици. Изъ отвора на изрѣзанитѣ рѣжави се подаваха кремавитѣ рѣжави на туниката. Презъ кръста си опасва коланъ, закопча красивитѣ, старинни пѣхти отъ сребро и седефъ, платкитѣ си прибра съ панделка